

[Christophersen]

mindre kommunalt selvstyre, den vil give en stærkere beskatning af erhvervslivet, den vil give en mindre privat opsparing. Alle fire ting er lige præcis det modsatte af det, vi har behov for.

Endelig vil jeg sige om det politiske, at redegørelsen klart må opfattes som en udfordring. Det var karakteristisk for de kommentarer, der kom til redegørelsen, at den eneste, der var rigtig glad for den, var hr. Kaj Hansen fra DKP, som sagde, at det stort set var en afskrift af kommunisternes skattepolitiske program.

Jeg vil godt sige lidt om nogle af hovedpunkterne i redegørelsen.

Lad os starte med fradragssystemet. Der har i årenes løb været megen kritik af fradragssystemet, fordi man har ment at kunne påvise misbrug her og dér, omgælder, fortolkningsproblemer osv. Men vi skal ikke glemme, at vores fradragssystem bygger på to vigtige principper. Det ene er, at man skal kunne fradrage faktiske udgifter, der har været afholdt i forbindelse med indkomstens erhvervelse. Det andet princip har været, at man gennem skattelovgivningen, gennem fradragssystemet, skulle kunne give en tilskyndelse til forskellige former for økonomisk adfærd. Jeg tror endda, det er den nuværende skatteministers fædrene ophav, som i særlig grad har søsat det princip. Og det er jo fornuftigt på mange punkter, for ad den vej kan man fremme privat opsparing, ad den vej har vi kunnet fremme erhvervsmæssige investeringer og en række andre nyttige ting.

Det fradragsoplæg, regeringen nu møder med, bryder klart med disse to bærende principper. For det første går man nu over til at begrænse adgangen til at fradrage rent faktiske udgifter. Man begrænser rentefradraget, og man siger, at virksomheder, som betaler ejendomsskat eller dækningsafgifter, ikke længere kan fradrage det som en omkostning. Man fjerner adgangen til repræsentationsfradrag, og jeg kunne nævne flere andre steder, hvor man faktisk direkte foretager en beskatning af omkostninger, erhvervslivet har i forbindelse med indkomsterhvervelsen. Derudover – det skal jeg senere vende tilbage til – indfører man en betænkelig konstruktion med et såkaldt lønmodtagerfradrag administreret af virksomhederne. Man bryder med det princip, at man skal bruge skattelovgiv-

ningen til at fremkalde fornuftige økonomiske handlinger, ved at stryge alt, hvad der hedder fradrag for opsparing, og ved at stryge forskellige muligheder for forsikringsfradrag. Det finder vi er højest uheldigt. Det er helt forkert; det er ikke den vej, vi skal bevæge os; det fører kun til større omkostninger, større problemer for erhvervslivet og dermed for beskæftigelsen.

Fradragsforslagene rejser også nogle administrative problemer. Lad os nu tage tanken om at omlægge lønmodtagerfradraget. Det bliver altså i fremtiden de enkelte virksomheder, der skal sidde og fortolke ligningslovgivningen, sidde og prøve at finde ud af: hvad er det for udgifter, vi kan tillade os at trække fra vores lønmodtagers bruttoindkomst, inden vi foretager et skatteutræk i den indkomst? Dermed lægger man en ligningsmæssig opgave ud til erhvervslivet oven på alle de andre opgaver, det har i øjeblikket. Man skal altså sidde – ikke alene i store foretagender med regnskabsafdeling osv., men også hos cigarhandleren og i den lille håndværksvirksomhed og i vognmandsforretningen – og vurdere: hvilke faktiske lønmodtagerudgifter kan vi nu tillade os med skattevæsenets godkendelse at fradrage i den bruttoindkomst, vi derefter skal bruge trækprocenten på? Efter vores bedste opfattelse vil det skabe mægtige problemer, det vil skabe ny usikkerhed, og det vil give endnu større administrative byrder for mindre og mellemstore virksomheder.

Der er jo en administrativ problemstilling i forbindelse med hele rentebeskatningen. Her skal man altså til at sondre mellem privat og erhvervsmæssig gæld. Vi ved, det rejser store problemer. Men vel, det har der jo været talt meget om tidligere, så lad det ligge i denne omgang.

Jeg vil godt sige noget andet om regeringens rentebeskatningstanker. Her har vi jo klart en uklarhed – hvis én sådan kan forstå klart; det synes den at gøre i dette tilfælde. Vi ved jo alle sammen, at det, at regeringen kommer med to forskellige forslag, skyldes, at der i socialdemokratiet er to forskellige tanker, og man ved endnu ikke, hvad det er for en af de to hovedideer, man egentlig vil satse på.

Den ene af dem går ud på, at privat og erhvervsmæssig gæld skal skilles ad, og derefter skal man forvandle fradrag i indkomst